

Júlia

Caitlin Crews

Csapdába esett menyasszony

Anne McAllister

Levél a múltból

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Caitlin Crews, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A Júlia 745. eredeti címe: My Bought Virgin Wife
(Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

© Anne McAllister, 2008 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A Júlia 746. eredeti címe: One-Night Love-Child
(Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)
Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2010)

• Magyarra fordította: Mészáros Éva

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 745-746. számában, 2022
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-437-7

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Caitlin Crews

Csapdába esett menyasszony

1. FEJEZET

Imogen

Holnap feleségül megyek egy szörnyeteghez. Függetlenül attól, akarom-e, és mit érzek ezzel kapcsolatosan. Dermot Fitzalan lányaként nincs más választásom, meg kell hajolnom apám akarata előtt, ahogy ez a családukban szokás.

Mindig is tudtam, mi lesz a sorsom, csak fiatalabb koromban, amikor még nem igazán értettem ezt az egészet, nem sejtettem, hogy ennyire nehezemre fog esni az engedelmesség. Így sem tehettem azonban semmit apám kívánsága ellen.

– Vigyázz, Imogen, apánk meg ne lásson ebben az állapotban! – figyelmeztetett a féltestvérem, Celeste, amikor bejött a szobámba. – Mert attól csak még rosszabb lesz minden, elhiheted.

Igaza volt. Úgy általában véve Celeste-nek mindig igaza van.

A szőke, karcsú Celeste bájos, elegáns jelenség, és mindig zokszó nélkül teljesítette a kötelességét. Gyerekkorától fogva mindenki szerette. Csoda, hogy engem nem lehetett egy napon említeni vele? Mellette olyan voltam, mint a gyönyörű hattyú mellé keveredett rút kiskacsa. Sokkal jobban illetem volna a híd alá, mint az előkelő társaságba, ahová születtem, és ahová Celeste a születése pillanatától fogva tökéletesen betagozódott.

Most is úgy festett, mintha skatulyából húzták volna ki: elegáns ruha, laza kontyba tűzött haj, finom smink. Miközben én még pizsamában flangáltam – holott csaknem dél volt –, és a fésülködésig sem jutottam el.

Ennek a mai napon még nagyobb jelentősége volt, mint máskor, hiszen a férfi, akihez holnap hozzámegyek, először Celeste-et akarta elvenni. És a rossz nyelvek szerint, ha tehetné, ma is őt választaná.

Rosszulesett, amikor a fülembé jutott a pletyka. Pedig tudtam a tíz évvel ezelőtti esetről, és azzal is tisztában voltam, hogy ez nem szerelmi házasság lesz. A jövődöbelim nem azért vesz el, mert fülig szerelmes belém, hanem azért, mert én vagyok Dermot Fitzalan egyetlen hajadon lánya. Ebben áll az én vonzerőm. Emiatt hajlandó a kérőm eltekinteni attól, hogy a hajam ellenáll minden fésűnek és kefének. Hogy finoman szólva sem vagyok az a klasszikus szépség.

Én nem a lélegzetelállító külsőm miatt vagyok feltűnő, hanem mert illetlenül hangosan nevetek. Vagy mert képtelen vagyok alkalomhoz illően öltözni. Mert a könyveket sokkal jobban szeretem, mint a társasági eseményeket. És végezetül, mert képtelen vagyok érdeklődést tettetni olyan dolgok iránt, amelyek valójában nem érdekelnek.

Szóval szerencse, hogy van ez az érdekházasság, még akkor is, ha elsősorban apám érdekét szolgálja, nem pedig az enyémét. Szerelmi frigyre aligha számíthattam volna.

„Ebben a családban nem szokás várni a mesebeli hercegre – mondogatta mindig nagyanyám, és nyomatékkal koppantott egyet a botjával a kemény márványpadlón. – A Fitzalaneknek magasabb céljaik vannak.”

Időbe telt, mire rájöttem, hogy a magasabb célok elsősorban a pénzt jelentik. A Fitzalanek, akik több száz éve éltek ugyanebben a kastélyban, ahol mi is, imádták a pénzt, és elől jártak a vagyonuk megsokszorozásában. Előkelő származásuk dacára mindent megtettek annak érdekében, hogy az egyébként is jelentékeny vagyonukat tovább növeljék. Ez volt hát az a magasztos cél, amin a családuk minden tagja munkálkodott.

– Milyen állapotban? – kérdeztem vissza ártatlanul, semmi jelét nem adva, hogy öltözni vagy fésülködni szeretnék.

Celeste válaszra sem méltatott.

Azért barikádoztam el magamat a saját lakrészembe, hogy nyugodtan bámulhassak ki az esőbe, és meglehessenem az álmodozó tekintetű, szép Fredericket, aki apám istállójában dolgozott.

Évekkel ezelőtt egyszer beszéltünk pár mondatot, amikor ő hozta ki a lovamat az udvarra.

A mosolyából éveken táplálkozott az önbizalmam – és most hozzá kell mennem valakihez, akit nem is ismerek!

Mindig is börtönnek éreztem ezt a házat, de most különösen.

Nyolcéves voltam, amikor anyám elment. Utána nagyanyám nevelt, míg jobblétre nem szenderült. Ezt követően magamra maradtam a mindig elégedetlen apámmal és a tíz évvel idősebb nővéremmel, aki mindenben jobb volt nálam.

– Vegyél példát a testvéredről! – feddett meg a nagyanyám, ha rajtakapott, hogy izzadtan és kócosan rohangálok a kastély folyosóin, ahelyett hogy elegánsan, keresztbe tett lábbal üldögélnék valahol, és az udvarias mosolygást gyakorolnám.

Én megpróbáltam. Tényleg megpróbáltam, de nem jártam sikerrel.

Mindig is irigyeltem Celeste eleganciáját és nyugodt, alkalmazkodó természetét. Húszéves korában a nővérem hozzáment egy örgrófhhoz, akiben királyok vére csordogált. A férje csak egy kicsivel volt fiatalabb apánknál, és nem emlékszem rá, hogy valaha is láttam volna mosolyogni.

Celeste azóta két fiút és egy lányt ajándékozott morcos férjének, és egészen kivirult örgrófnéi szerepében.

Nehezemre esett elviselni ezt a „virulást”. Különösen most, a huszonkettedik születésnapomat megelőző napon, mely egyben az esküvőmet megelőző nap is. Apám nem tartotta szükségesnek, hogy előtte megismerkedjek a jövőbelimmal. Márpedig Dermot Fitzalannek nem mondhatott ellent senki, pláne nem a lányai, akiket sakkfiguraként kezelt az ő nagy játszójában.

Micsoda születésnap! Hozzámegyek egy férfihoz, akinek már a neve hallatán is összerezzennek az alkalmazottaink. Egy férfihoz, akiről eddig csak rosszat hallottam. És aki még csak nem is kékvérű, pedig azt hittem eddig, hogy apámnak a származás a legfőbb szempont. Celeste férjének családfáját vagy ezer évre vissza lehetett vezetni. Igaz, pénze vagy néven nevezhető vagyona nem nagyon volt a morcos örgrófnak. Talán ezért is választott apám számomra olyan férjet, aki ugyan nem előkelő, viszont annál gazdagabb. Ez nyilván növelni fogja a család hatalmát és a pénzügyi világra gyakorolt befolyását.

– Szedd össze magad, Imogen! – mondta Celeste, és leült mellém a kanapéra. – Beteg leszel, ha semmi mást nem csinálsz, csak itt gubbasztasz... És különben is, ez úgysem vezet semmire.

– De én nem akarok hozzámenni ahhoz az emberhez!

Celeste felkacagott.

– Ez édes! Miért gondolod, hogy bárkit is érdekel, mit akarsz? Ne légy gyerekes, Imogen. Pontosan tudtad, hogy egyszer eljön ez a nap. Nem gondolhattad komolyan, hogy te megúszod, amit előtted sok száz évig egyetlen Fitzalan lány sem úszott meg!

Minél tovább töprengtem a szavain, annál nyomorultabban éreztem magam, mert kezdtem belátni, hogy Celeste sem olyan gondtalan és boldog, mint hittem.

Próbáltam nem gondolni arra, hogy a ház máris tele van vendégekkel, akik az esküvőre gyűltek össze a világ minden tájáról.

– Te legalább már láttad őt. Mondd el, milyen! – kértem a nővéremet.

– Biztos, hogy tudni akarod? – kérdezte Celeste hosszas hallgatás után. – Úgy értem, nem biztos, hogy jó, ha túl sokat tud az ember a jövőbelijéről, akihez így is, úgy is hozzá kell mennie.

– Könnyen beszélsz. Neked nem kellett hozzámenned egy szörnyeteghez – mondtam, ám amikor megjelent előttem az örgróf mindig fancsali képe, az jutott eszembe, hogy talán sokféle szörnyeteg létezik.

– Az biztos, hogy sosem találkoztál még olyan férfival, mint ő. Szerintem rá nem lehet felkészülni. Úgy értem, túlságosan forróvérű és heves...

– Nem igazán értem, mit akarsz ezzel mondani.

Celeste csengő hangon felkacagott.

– Mindig elfelejtem, milyen fiatal és ártatlan vagy.

– Amikor férjhez mentél, te is ugyanilyen fiatal voltál. És valószínűleg ugyanilyen ártatlan.

A nővérem arckifejezése hirtelen megváltozott. Egy pillanatig olyan szomorúság és fájdalom tükröződött a tekintetében, hogy nem hittem a szememnek. Egészen másmilyennek ismertem

eddig Celeste-et. De ha nem olyan, amilyennek gondoltam, akkor honnan tudhatnám, milyen valójában?

Annyira zavarba jöttem ettől a gondolattól, hogy gyorsan el is hessegettem. Majd akkor foglalkozom vele, ha én is házas leszek, és már tudok egyet-mást a férfiről, akivel le kell élnem az életemet.

– Ó, szegénykém! – sóhajtott a Celeste. – Ez tényleg nem tisztességes veled szemben... Honnan is tudhatná egy magadfajta tapasztalatlan kislány, mihez kezdjen egy Javier Dos Santos kaliberű férfival?

Csodálat csendült ki a hangjából, ami meglepett.

– Azt hittem, gyűlölöd őt – adtam hangot a csodálkozásomnak. – A jelenet miatt, amit itt rendezett annak idején...

Még mindig emlékeztem az óriási veszekedésre. Apám ordítására. Celeste hangos sírására.

Ez volt az egyetlen alkalom, hogy feldúltnak láttam a nővéremet, és azt hittem, dühében sír a megaláztatás miatt, ami érte.

Az ablakból titkon meglestem a távozó Javier Dos Santost. Sok éve történt, mégis élénken emlékszem minden részletre. A kemény tekintetére, a hollófekete hajára és a félelmetes izmaira. Szinte már fenyegetően magas volt, teljesen más, mint azok az előkelő srácok, akik között felnőttem. És kicsit sem volt elegáns.

Emlékszem, akkor fel voltam háborodva: mégis mit képzelt ez az ember? Hogy gondolja, hogy jogot formálhat az én gyönyörű nővéremre?!

Apám is valami hasonlót kiabált. Hogy Celeste sokkal jobbat érdemel nála.

Úgy tűnik, nekem viszont meg kell elégednem Javier Dos Santossal.

– Miért kellene gyűlölöm? – kacagott Celeste. – Honnan veszed ezt a butaságot?

– Csak azért gondolom, mert...

– Egyvalamit mondhatok neked Javierről – vágott a szavamba a nővérem. – Nagyon más, mint azok a férfiak és fiúk, akikkel eddig találkoztál. Nem árt, ha ezt megjegyzed magadnak.

– Tekintve, hogy alig vannak férfi ismerőseim, ezzel nem mondtál sokat.

Celeste hátradőlt az ágyon, és mesélni kezdett. Szemlátomást élvezte, hogy egyszer az életben nem kell tökéletesnek lennie.

– Javier roppant érzéki... És mindig megszerzi, amit akar. A legrosszabb az egészben, hogy azon kapod magad, boldog örömmel teljesíted minden kívánságát.

– Biztos, hogy nem fogom teljesíteni a kívánságait. Főleg nem örömmel.

A féltestvérem egy kézmozdulattal belém fojtotta a szót.

– Fogadjunk? Javier megaláz, megbánt és megríkat majd, te pedig még hálás is leszel neki érte.

A szívem úgy vert, majd kiugrott a helyéről. Páni félelem lett úrrá rajtam.

– Miért mondasz nekem ilyeneket az esküvőm előtti napon?

– Csak fel akarlak készíteni arra, ami rád vár. Különben is, te kérted, hogy meséljek róla, nem?

Hallgattam.

– Féken kell tartanod a nyelvedet – világosított fel Celeste. – Aligha fogja eltűnni, hogy mindenbe belekotyogj. És a futkosásod sem hiszem, hogy tetszene neki. Nem rohangálhatsz izzadtan, mint azok a közönséges nők, akik fitnessztermekbe járnak.

– Örülhetsz, hogy nem neked kellett magadra vállalnod ezt a terhet – morogtam.

Celeste szeme megvillant, mintha elfutotta volna a pulykaméreg – és ez szintén meglepett, mert ilyennek még sosem láttam.

– Örülök is. El sem tudod képzelni, mennyire – sziszegte.

Idegességemben a pizsamám szegélyét húzkodtam. Arra gondoltam, hogy bár a féltestvérem ma furán viselkedik, akkor is ő az egyetlen ember, akinek feltehetem a kérdéseimet. Ezért aztán megpróbálkoztam még egy utolsóval, amely azóta kínozta, hogy apám a karácsonyi vacsoránál bejelentette a közelgő házasságkötésemet.

– Gondolod, hogy... – megköszörültem a torkomat – szóval szerinted fájni fog, amikor...?

Celeste sokáig nem felelt, aztán csak annyit vetett oda keményen:

– Túl fogod élni. – Ezzel annyi volt a bizalmas, kellemes hangulatnak. – Azt javaslom, ess teherbe, amilyen gyorsan csak tudsz. Az olyan férfiak, mint Javier, elsősorban örökös akarnak. Minél hamarabb teljesíted a kötelességedet e tekintetben, annál hamarabb békén hagy.

Miután távozott, még sokáig ültem a kanapén úgy, mintha villám sújtott volna. A torkomat félelem szorította össze. Tartottam tőle, hogy ez volt az első alkalom, amikor olyannak láttam a féltestvéremet, amilyen valójában, és ez különös szomorúsággal töltött el.

Egyidejűleg azonban nyugtalanságot is éreztem, és egy idő után nem tudtam tovább megmaradni a szobámban. Megtöröltem a szemem, és az ajtóhoz futottam, de ott észbe kaptam: pizsamában mégsem indulhatok sétára a vendégekkel teli házban.

Visszatértem hát a hálósobába, és szó nélkül felvettem azt a ruhát, amelyet a szobalány kikészített az ágyra annak jeleként, hogy a család efféle öltözetet vár el tőlem.

Magamtól sosem jutott volna eszembe, hogy ilyen hideg időben ruhát vegyek fel, még akkor sem, ha az a ruha gyapjúból van, és hosszú ujjú.

A királykék ruhához puha, fekete, térdig érő csizmát vettem fel, majd megszemléltem magam a tükörben.

Sajnos a kanapén tartott ülősztrájkom alatt sem változtam az elegancia megtestesülésévé.

A hajam még mindig úgy festett, mintha soha nem látott volna fésűt. Pedig nagyon is sokat látott, mégsem tudta senki megszelídíteni a fürtjeimet. Még az osztrák apácák sem, akiknek az iskolájába jártam. Párszor beletúrtam az ujjaimmal, csak hogy elmondhassam, legalább megpróbáltam, aztán elhagytam a lakrészemet.

Miután kiléptem abból az épületszárnyból, ahol a családom lakott, a hátsó lépcső felé vettem az irányt, mert azt csak alkalmazottak használták.

Apámnak biztos nem tetszett volna, hogy a „pórnép” lépcsőjét használom, de ő nem sejtette, milyen jól tájékozodom a kastélyunk ősrégi lépcsőin, folyosóin és a rejteketakon. Ez a tudás a túlélést jelentette számomra, így lényegesen egyszerűbb és szórakoztatóbb volt az élet a Fitzalanek ősi fészkeiben. Így szabadon mozoghattam, például észrevétlenül tudtam megközelíteni a szobámat a hosszú séták után, amikor fáradtan és koszosan hazafelé igyekeztem. Véletlenül sem futottam össze apámmal, és nem tettem ki magam a szidalmainak.

Egyetlen hely volt, ahol apám elszállásolhatott egy ilyen fontos és magas rangú vendéget, mint a jövődöbelim: a kastély legújabb szárnya, ahol nagyanyám élte utolsó éveit. Ennek az épületrésznek külön bejárata volt, de az első emeletről is meg lehetett közelíteni a vendéglakosztályok mögött húzódó titkos folyosón.

Magam sem tudtam pontosan, mi hozott ide, valószínűleg a nővérem fura viselkedése és a Javier iránt érzett megmagyarázhatatlan félelmem.

Besurrantam a személyzeti bejáraton, mely egy faliszőnyeg mögé rejtett ajtón át a galériára vezetett. A falhoz simultam, és hallgatózni kezdtem.

Aztán egyszer csak meghallottam a hangját: a mély, parancsoló hangot, mely egyszerre volt félelmetes és csábító.

Javier a galéria alatti helyiségben volt, amit nem láttam teljesen, és telefonon beszélt valakivel, még hozzá spanyolul. Csodálatos, zengő hangja volt, nem tudtam megállni, hogy közelebb ne óvakodjak a korláthoz, mert ha csak egy pillanatra is, de mindenképpen látni akartam.

Sikerült is szemügyre vennem, távolról és felülről, pont úgy, mint akkor régen.

Most is lenyűgözött a megjelenése, a belőle áradó érzékiség. Akkor szmokingot viselt, mely pompásan hangsúlyozta erős, kidolgozott felsőtestét. Most kék inget, melyet betűrt a nadrágjába. Ó, micsoda izmos combok! Egyszerűen képtelen voltam levenni róla a szememet. A szívem örülten kalapált. Legszívesebben beletúrtam volna fényes, fekete hajába, mely pont olyan volt, mint amilyenre emlékeztem.

Csekély spanyoltudásommal is sikerült megértenem, miről folyik a szó, persze nem részleteiben, de nagy vonalakban mindenképpen. Üzleti ügyek voltak terítéken: Amerikában, Walesben és Japánban.

Aztán hirtelen lezárta a beszélgetést, és az asztalra dobta a telefont. A tompa puffanást nagy

csönd követte, és ebben a csendben különösen hangosnak tűnt a kalapáló szívverésem meg a ziháló lélegzetem.

Egy másodpercig az asztalra meredt, aztán felnézett a galériára. Mintha csak tudta volna, hogy ott vagyok. Kivert a víz az ijedségtől. Természetesen *tudta*, hogy ott vagyok.

– Szervusz, Imogen! – mondta angolul, épp csak egy kis akcentussal. A nevem úgy hangzott a szájából, mint egy varázsigé. Vagy mint egy átok. – Mondani akarsz valamit, vagy csak azért jöttél, hogy megbámulj?

2. FEJEZET

Javier

A hazugságok tettek azzá az emberré, aki vagyok. Megbízhatatlan apám és gyöngye, esendő anyám hazugságai. Azok a hazugságok, amelyekkel egymást, engem és a húgaimat áltatták. Meg mindenki mást is, akikkel beszélő viszonyban voltak.

Annyi hazugságot hallgattam végig, hogy belefáradtam. Attól kezdve nem tűrtem, hogy hazudjanak nekem. A jelenlegi életemben nincs helye a féligazságoknak, a mentegetőzésnek, az elvtelen hízélgésnek. Nekem nem hazudhat senki. Sem a húgaim, sem az alkalmazottaim, sem a tárgyalópartnereim.

Én magam sem.

Szóval kénytelen vagyok elismerni, hogy meglepett a menyasszonyom látványa. Nem egészen erre számítottam.

Persze azzal tisztában voltam, hogy ez a lány nem Celeste.

Mégis egy Fitzalan lány. Egyedül a családfája számít, meg az, hogy bosszút állhattam az apján, amiért tizenkét éve kikoszarozott. Celeste-et nem kaptam meg, Imogen kezét azonban nem tagadhatta meg tőlem.

Sosem viseltem jól a vereséget. Dermot Fitzalan nem azt érte el a sértő viselkedésével, amire számított. Nem húztam be fülem-farkam, és nem vonultam vissza szégyenkezve. Hanem felnőttem hozzá, és tettem róla, hogy ez az arrogáns seggfej többé ne utasíthasson vissza, ha legközelebb a lánya kezéért folyamodom.

Azt hittem, visszatérésem ebbe a hideg és sötét észak-franciaországi mauzóleumba olyan lesz, mint egy diadalmenet. Egy dologgal azonban nem számoltam: nem hittem volna, hogy Imogen ilyen hatással lesz rám. Ami teljességgel érthetetlen.

Madrid szegénynegyedében nőttem fel, de mindig is vonzott a finom elegancia. Nem csoda, ha elsőként a bájos Celeste került a figyelmem középpontjába, aki hideg volt, mint a jég, de kifinomult és elegáns. Naná, hogy meg akartam őt szerezni!

Ez a lány, aki itt állt előttem, egészen másmilyen volt. Határozottan dacosnak tűnt, és nyilvánvalóan egyáltalán nem igyekezett kihozni a külsejéből a maximumot. Szőkésvörös hajkoronáját például, mely dús hullámokban omlott a vállára, szerintem meg sem fésülte. Az arcán szeplők virítottak, vagyis egyáltalán nem sminkelt. Ami viszont az jelenti, hogy sötét pillái meg a csábítóan rózsás ajka a természet ajándéka.

Egyébként sem csípte ki magát különösebben. Kék ruhája illet karcsú alakjára, ám nem keltett különösebb figyelmet. De nem is a ruha, a zilált frizura vagy a smink hiánya volt az, ami a leginkább meglepett. Hanem az, ahogy Imogen rám nézett.

Ez mutatta a legvilágosabban, mennyire nem hasonlít a nővére. Merthogy Celeste soha nem vesztette el a fejét. Sosem borult ki. Még akkor sem, amikor az apja megtagadta tőle azt, amit a fejébe vett. Persze jelenetet rendezett, de abban nem volt szemernyi valódi érzés sem. Könnyet sem ejtett.

Gyorsan elhessegettem a kellemetlen emlékeket.

– Ez most komoly? Tényleg ilyen barátságtalanul akarod méregetni a jövődöbelidet, rögtön az első találkozás alkalmával? – kérdeztem.

Ő azonban kérdéssel felelt a kérdésre:

– Tudni akarom, miért akarsz feleségül venni!

– Tessék?

Ez a lány tényleg csupa meglepetés...

– Azt mondják, olyan gazdag és hatalmas vagy, hogy bárkit megkaphatnál. Miért pont én vagyok a kiválasztott?

Zsebre dugtam a kezem. Dühösnek kellett volna lennem, de egyáltalán nem voltam az, sőt. Alig tudtam megállni, hogy el ne mosolyodjak. Pedig nem vagyok az a mosolygós típus.

– Szívesen felelek minden kérdéssre. De előbb gyere le. Szemtől szemben sokkal jobb beszélgetni.

A keze egy pillanatra ökölbe szorult, a szeme pedig résnyire szűkült. De egy pillanattal később megadta magát, biccentett, és elindult lefelé.

Ebben a néhány percben elég sokat megtudtam róla. Hogy dacos és hirtelen haragú, ugyanakkor könnyen beadja a derekát.

Vagy talán nem is adja be olyan könnyen, gondoltam, amikor Imogen leért, és összefonta a karját maga előtt. Talán inkább csak kíváncsi.

Sokáig néztem a lányt, akit gyakorlatilag megvásároltam. A lányt, aki a bosszúm eszköze, és ezzel egyidejűleg az áldozata is. Elégedett voltam az adásvétellel.

– Gondolom, a hajaddal nem sok mindent lehet csinálni – mondtam olyan hangon, ahogy az alkalmazottaimat szoktam megdorgálni.

Imogen szeme haragosan villant. Noha különben barna volt, a színe most a régi rézpénzekre emlékeztetett. Önkéntelenül is felmerült bennem, vajon milyen lesz ez a szempár, amikor Imogen elragadja a vágy.

Ismét elöntött a forróság, hevesebben, mint eddig bármikor.

– Így igaz – vetette oda. – Születési adottság. Akárcsak a közönséges származásod. Azzal sincs mit tenni.

Jó néhány másodpercre elakadt a szavam, pedig ez rég fordult elő velem utoljára. A szendének tűnő kislány néhány szóval feltépte a régi sebet, és még egy marék sót is szórt bele.

– Nagyon fáj, hogy le kell ereszkedned hozzám? – kérdeztem. – Hogy kékvérű előkelőségként egy olyan férfihoz kell hozzámenned, aki rangban mélyen alattad áll?

– Nagyon fáj, hogy nem a nővérem vagyok? – szúrta vissza Imogen, ami megint csak váratlanul ért.

A vállam önkéntelenül is megfeszült, mintha támadás ért volna, és védekezni akarnék. Ami azt illeti, pontosan ez történt.

– Ugye nem hiszed, hogy össze lehet téveszteni benneteket?

Imogen Fitzalan sokkal érdekesebb teremtés, mint gondoltam. A kérdés csak az, jó-e ez nekem.

– Dehogy. Épp ezért csodálkozom, hogy rám esett a választásod. Azt hittem, legalább bekéréttél rólam pár információt, mielőtt a kezemért folyamodtál. Egy fotót például. Mert már abból kiderült volna, hogy Celeste-tel egyáltalán nem hasonlítunk egymásra.

– Nem nagyon érdekelt a külsőd, ami azt illeti – vetettem oda, remélve, hogy ezzel megbántom. Ám a különös teremtés csak nevetett.

– Hát ez érdekes! Hogy lehet az, hogy egy magadfajta férfit nem érdekel egy nő kinézete?

– Honnan tudod, milyen a magamfajta férfi?

– Levontam a következtetést az újságcikkekből és a fényképekből, amik a sajtóban megjelentek rólad. Mindig egy bizonyos típusú nővel szoktál mutatkozni.

– Nem a típus a lényeg, hanem a férfiak irigysége – mondtam, és bár ez volt az igazság, szinte elszégyelltem magam.

– Aha. A trófeacsajokra buksz.

– Így is mondhatjuk. Meg úgy is, hogy gyűjtő vagyok, Imogen. Csak a legszebb, legigényesebb darabok érdekelnek.

– Akkor én meglehetősen nagy csalódás lehetek neked – jött a válasz olyan mosoly kíséretében, mely leginkább vicsorra emlékeztetett. Határozottan úgy tűnt, mintha elégtétellel töltené el a gondolat, hogy csalódást okoz nekem.

Tettem pár lépést feléje, és nem kezdett hátrálni, ami nagyon tetszett. A bőre fehér volt, mint a tej, varázslatosan fehér. Kinyújtottam a kezem, hogy megérintsem a szőkésvörös fürtjeit. Azt hittem, durvább tapintású lesz a haja, de olyan volt, mint a selyem. Mint egy érzéki, gyöngéd simogatás... Ismét felhorgadt bennem a vágy.

– Még mindig nem válaszoltál a kérdéseimre – törte meg a csendet Imogen. – Bárkit megkaphatnál, miért pont én kellek neked?

– Talán megtetszett a Fitzalan név, és mindenáron ebbe a családba akartam benősülni. Tudod, én mindig megkapom, amit akarok.

A lány nyelt egyet.

– Hallottad, hogy a hátad mögött sokan szörnyetegnek neveznek?

Az ajka mozgását figyeltem, ahogy beszélt, és néhány másodpercig fel sem fogtam a szavai értelmét. Aztán rádöbbsentem, hogy ez a lány valóban tart tőlem egy kicsit.

Egész eddigi életemben arra törekedtem, hogy féljenek tőlem, mert ez egyet jelentett a tisztelettel. Imogen azonban más volt. Valamiért kellemetlenül érintett a gondolat, hogy ő is fél tőlem.

– Akik ezt állítják, képtelenek felelősséget vállalni a hibáért, amiket elkövettek – jelentettem ki. Tisztában voltam vele, hogy túl közel állunk egymáshoz, mégsem léptem távolabb, és Imogen sem húzódott el. – Azért hívnak szörnyetegnek, hogy bizonyítsák, ellenem senki nem tehet semmit. Hiszen ki merne ujjat húzni egy szörnyel? Így nem kell szégyenkezniük az alkalmatlanságuk és az ostobaságuk miatt. Egyszerűen én vagyok az oka minden rossznak, és kész.

– Értem. – Imogen hosszan nézett, aztán megismételte a kérdését: – Miért engem akarsz elvenni?

– Nem mindegy? Így is, úgy is apád kiszemeltjéhez kell hozzámenned. Számít egyáltalán, ki az?

– Persze hogy számít – felelte nyugodtan, és szép szemén átsuhant egy olyan kifejezés, amit nem tudtam hová tenni.

– Valaki másért dobog a szíved? – kérdeztem. – Azért vagy ilyen harapós kedvedben?

Valami megmozdult bennem. Valami, amit még sosem éreztem senki iránt. Celeste iránt sem, akiért pedig tényleg odavoltam.

Talán a birtoklási vágyhoz hasonlított a legjobban ez az érzés. Imogen ugyanis az enyém volt. Megvásároltam. Az apja legalábbis biztosan ezt mondaná.

Dermot Fitzalannek pénzre volt szüksége. Sok pénzre. Én meg feltettem magamban, hogy Fitzalan lányt fogok elvenni. Beházasodom a családba, amely Európa csaknem összes királyi családjával rokonságba keveredett az elmúlt századok során. Azt akarom, hogy a gyermekeimnek igazi kékvérű hölgy legyen az anyjuk, és ne csak fényűző, hanem finom és elegáns környezetben nőhessenek fel.

Amikor Celeste-et először megláttam, még nagyon fiatal voltam. Tátva maradt a szám. Nemcsak gyönyörűnek, hanem egyenesen tökéletesnek találtam. Idő kellett hozzá, míg rájöttem, milyen valójában. De ez csak megerősített abbéli elhatározásomban, hogy elveszem a hűgát.

– Ha lenne is valaki, aligha mondanám el neked – mutatott rá az én roppant bosszantó kis menyasszonyom.

– Ma még nyugodtan elmondhatnád. A holnapi naptól azonban lényegesen kevésbé leszek elnéző – világosítottam fel.

– Úgysem számít, mit akarok – felelte, és elhúzódott.

– Ez igaz. Miért jöttél ide, Imogen? Hogy kigúnyolj? Hogy arcátlan kérdéseket tegyél fel? Vagy valami egész másért?

– Őszintén szólva, fogalmam sincs – válaszolta, és a hangján hallani lehetett, hogy igazat mond.

Bennem azonban már tombolt a vágy, és nem szoktam megtagadni magamtól azokat a dolgokat, amiket megkívánok. Legfőképpen akkor nem, ha az a dolog máris az enyém.

– Ne aggódj. Elég, ha én tudom – vágtam rá sokatmondó pillantás kíséretében, majd átöleltem, és magamhoz húztam. Ezen láthatóan megdöbbsent, a pupillája kitágult, az ajkát kissé eltátotta a csodálkozástól. Mintha tényleg olyan ártatlan lenne, mint amilyennek mutatja magát...

Nem igazán értettem, mi ütött belém. Akartam őt, minden porcikámmal, úgy éreztem, menten megőrülök, ha nem lehet az enyém. Pedig kicsit sem hasonlított azokra a nőkre, akikkel rendszerint szórakoztam.

De ennek semmi jelentősége. Hiszen Imogen már úgyis az enyém.

Így aztán egészen közel hajoltam hozzá, és a szájára tapasztottam a számat.

3. FEJEZET

Imogen

Megcsókolt! A szörnyeteg megcsókolt, és nekem fogalmam sem volt róla, mit tegyek.

Olyan erősen szorította a száját az ajkamra, hogy fájdalmat kellett volna éreznem. Minden logika azt parancsolta volna, hogy menekülni próbáljak az öleléséből, ehhez képest lábujjhegyre álltam, és hozzásimultam. Mint aki még többet akar.

Javier erre a hajamba túrt, még közelebb húzta a fejemet, és tovább csókolt. Én meg... beleolvadtam az ölelésébe.

Nem telt bele egy perc, és többet akartam. Mindent akartam. A fél életem azzal telt, hogy csókokról ábrándoztam. Vad, szenvedélyes csókokról és gyöngéd, szerelmes csókokról. Bármilyen csókról, csak csók legyen...

De erre, amiben most részem volt, nem voltam felkészülve. Éreztem a nyelvét az ajkamon, és azonnal bebocsátottam. Bármire kész voltam, bármit megadtam volna neki. Nyelve a nyelvemmel játszott, majd visszavonult, és én majd elepedtem utána. Felébredt bennem valami vad, mohó és állatias ösztön, az egész testem tűzben égett.

Csodálatos érzés volt Javier erős karjába simulni. Kicsinek és törékenynek éreztem magam, ugyanakkor tökéletes biztonságban voltam. És még mindig csókolt... Ahogy fölém hajolt, izmos mellkasa a mellemnek feszült. Egészen könnyűnek éreztem magam, szinte lebegtem, de nem érdekelt, hogy a talajt sem érzékelem a talpam alatt.

Javier ekkor benyúlt a ruhám alá, és az ujjai elkezdtek felfelé araszolni a combomon. A szívem kihagyott egy ütemet, de csak azért, hogy aztán dupla sebességgel kezdjen el verni. Az agyam egyből kikapcsolt, az egész testem lázasan lüktetett.

Csodás keze volt. Nem olyan hideg és keskeny, mint azoké a férfiaké, akikkel mostanáig kezet fogtam. Hanem nagy, meleg és kissé érdes. Erős. Férfias.

Valami mintát rajzolt az ujjával a combom belső oldalára, és rekedt hangon felnevetett, amikor megborzongtam. Aztán megint megcsókolt, úgy, hogy beleszédültem. Amikor az ujjai elérték a bugyimat, elakadt a lélegzetem. Egyszerre öntött el a szégyen és a gyönyörűség, amikor *ott* kezdett el cirógatni.

A keze a lábam között összhangban mozgott a nyelvével a számban, ami olyan csodálatos volt, olyan színtiszta gyönyörűség, hogy komolyan nem értettem, hogy tarthattam ezt az embert szörnyetegnek.

Önként és boldogan adtam át magam neki, és közben erősnek éreztem magam, noha minden ízemben remegtem. Hol görcsbe rándult, hol elernyedte a testem a karjában, holott pontosan tudtam, hogy el kellene löknöm magamtól. Én azonban az ingébe kapaszkodtam, miközben egyre inkább elhatalmasodott rajtam a vágy. Végül teljesen elvesztem a csókok és rafinált becézgetések zűrzavarában. Felnyögtem, és megadtam magamat a kéjnek, mely áthullámozott a testemen.

Még nem voltam egészen magamnál, amikor észrevettem, hogy Javier hátralép. Az asztalhoz vezetett, hogy nekitámaszkodhassak, és közben szépen, illedelmesen megigazította a ruhámat.

Bennem még mindig valóságos vihar tombolt. Sehogy sem tudtam hová tenni, ami történt. Teljesen össze voltam zavarodva, úgy éreztem, nem kapok levegőt. Mire végre fellelegezhettem, és többé-kevésbé a gondolataim is kitisztultak, Javier zsebre dugott kézzel állt előttem, és várakozóan figyelt. Maga volt a megtettesült férfiasság. Olyan erős hatást gyakorolt rám, mintha a két erős karjával húzott volna magához, pedig hozzám sem ért.

Ó, hogy gyűlöltem ezért!

– Kicsit mintha meglepődtél volna, *mía reina*. – Királynőm... Ezt jelentette a két spanyol szó. De a hangja gúnyos csengése nem nagyon tetszett. – Ami természetesen csak színjáték lehet. Hiszen bizonyára felkészítettek arra, mi történik férfi és nő között, még akkor is, ha apád évek óta bezárva

tart ebben az ódon bagolyvárban.

Az biztos, hogy sokkal többet tudtam ezekről a dolgokról, mint az a sok szerencsétlen őszám, aki e falak közül ment férjhez az elmúlt századok során. Már csak azért is, mert szabad internet-hozzáférésem volt.

– Fogalmazzunk inkább úgy, hogy én készítettem fel magamat – feleltem szándékosan kétértelműen. – Tudod, a bezárás csak a mesében létezik. A való életben nem olyan egyszerű.

Áthatóan bámult rám, de én álltam a pillantását, és megpróbálkoztam egy gunyoros mosollyal, amit a nővéremtől lestem el.

– Gondolom, a felkészítésetet jobbára a biológiatanítással megbízott apáca intézte a szigorú lányiskolában, ahová jártál.

– Gondolj, amit akarsz – vágtam oda Celeste fensőbbes stílusában.

Javier arca megkövült, engem meg elöntött az öröm. Olyan akartam lenni, mint Celeste az imént, amikor nálam ült a kanapén. Olyan erős, önelégült és magabiztos.

Azt tapasztaltam, hogy ez a fajta viselkedés hatalom. És nem szerettem volna, ha ez az ember, aki az imént kifordította sarkaiból a jól felépített kis világomat, megtudja, mennyire tapasztalatlan vagyok. Annál is kevésbé, mert a jelek szerint magától értetődőnek vélte a szüzességemet. Úgy viselkedett, mintha neki egyenesen járna mindez.

Én meg szerettem volna egyszer életemben fensőbbes lenni. Elegáns és könnyed.

Nem tudom, sikerült-e hihetően utánoznom a nővérem lekezelő stílusát, de az biztos, hogy az önelégült mosolyom megtette a hatását. Javier tekintete elborult.

– Annál jobb – mondta, pedig kicsit sem tűnt boldognak. – Ugyanis nagyon igényes vagyok az élet minden területén, ezt jó, ha tudod, Imogen. Könnyebbég számomra, hogy nem nekem kell megtanítanom, miképpen tudsz kielégíteni.

Egy szavát sem hittem. Nyilvánvaló volt, hogy zavarja a dolog, de bosszantott, hogy leplezni próbálja. Kihívó pillantást vetettem rá, mire elmosolyodott.

– Légy óvatos, Imogen! Ha nem akarod most azonnal részletekbe menően megtudni, miféle igényeim vannak, a helyedben visszavonulót fújnék. Holnap összeházasodunk. Egy egész élet áll előttünk, bőven lesz időd megtapasztalni, mit várok tőled. Az ágyban és azon kívül is. Legyen ennyi elég mára.

Bántott, hogy elküld, pedig akár hálás is lehettem volna a haladéért. Mégsem voltam az, mert kimondhatatlanul vágytam Javier érintésére. És még sokkal többre...

Ugyanakkor működésbe lépett a józan eszem. Tudtam, hogy ha nem akarom teljesen elveszíteni önmagam, élnem kell ezzel a lehetőséggel. Így aztán ellöktem magam az asztaltól, és sietős léptekkel elindultam a galériára vezető lépcső felé. A szívem olyan hangosan kalapált, hogy csodálkoztam, amiért Javier nem tesz megjegyzést rá. Közben végig a hátamban éreztem jövődöbelim szűrős pillantását, míg csak el nem tűntem a gobelin alá rejtett titkos ajtó mögött. Megfordulni azonban nem mertem.

Még azután sem könnyebbülhettem meg, hogy eltűntem a szeme elől. Mert olyan volt, mintha még mindig ott lenne velem, és továbbra is megérintene azokon a helyeken, ahol hozzám ért... Éreztem a karját a derekamon, kíméletlenül mohó száját az ajkamon.

Kívántam, és rettegtem tőle egyszerre. De akkor sem akartam tudatni vele, hogy az elmúlt néhány percben többet tanultam a férfi-nő kapcsolatról, mint előtte egész életemben. Reszkettem, ha eszembe jutott a holnapi nászéjszakánk, mert komolyan tartottam tőle, hogy nem fogom megérni a másnapot.

Dühös voltam magamra, és nem értettem, miért mentem el Javierhez. Egyáltalán mire számítottam?

Másra sem vágytam, csak arra, hogy elbújhassak a szobámban. Ki tudja, talán ezek az utolsó óráim, amiket még biztonságban tölthetek, anélkül hogy ismét bebizonyosodna, mennyire gyöngé vagyok, milyen gyorsan elárul a tulajdon testem.

Annyi minden zakatolt a fejemben, hogy szokatlanul óvatlan lettem. Rendszerint mindig hosszasan hallgatóztam, mielőtt kióvakodtam az alkalmazottak által használt átjáróból a kastély

folyosóra, de Javier teljesen összezavart. Elmulasztottam a kötelező óvatosságot, és egyenesen apám karjába futottam, amikor elhagytam a személyzeti folyosót.

Egy szörnyű pillanatra csend támadt, csak az eső kopogása hallatszott.

Apám nem volt különösebben magas, sem tiszteletet parancsoló jelenség. Ezt azonban maró gúnnyal és megvetéssel kompenzálta, ami úgy általában véve az egész világra irányult, ám én mindig kivételesen nagy adagot kaptam belőle.

– Mondd, hogy csak képzelődöm! – szólalt meg olyan hangon, hogy a hideg futkosott a hátamon.

– Mondd, hogy baj van a látásommal, és még véletlenül sem egy Fitzalan örökösnyt láttam kijönni a cselédfolyosóról!

Az előbb még nagyon bátornak képzeltem magam, de ahogy szemben találtam magam apámmal, bekapcsoltak a régi beidegződések, és egyszerre rettegő gyerekké változtam.

– Valami furcsa zajt hallottam onnan – hazudtam kétségbeesetten. – Épp csak a fejemet dugtam be, hogy megnézzem, mi az.

– Tessék? – Apám, mint mindig, most is úgy nézett rám, mintha undorodna tőlem. – És miből gondolod, hogy a te dolgod utánanézni a furcsa zajoknak? Miért nem csengettél egy inasért vagy szobalányért?

– De hát én csak...

Apám felemelte a kezét, és ez az egy mozdulat is elég volt, hogy belém fojtsa a szót.

– Folyamatosan csalódást okozol nekem – mondta hidegen.

Mivel állandóan ilyeneket mondott, rég hozzá kellett volna szoknom a szemrehányásaihoz. Mégis annyira fájt minden alkalommal, mintha nem is szóval ütött volna, hanem tényleg eljárt volna a keze. Az arcom is pont úgy égett.

– Nem értem, mi ez az átkozott makacsság. Már az is, ahogy kinézel... Ha kezdenél valamit a loboncoddal, akár csinos is lehetnél – sziszegte, és olyan villámló szemmel meredt a hajamra, mintha legszívesebben kitépte volna.

– Nem tehetek a hajamról, apa. Ilyen, és kész. Az apácák sem tudtak mit kezdeni vele – feleltem halkan, mentegetőzve, de ezzel is sikerült apámat felbőszítenem.

– Már kevesebb mint huszonnégy óra, és férjhez adlak – mordult fel fenyegetően. – Attól kezdve egy másik férfi gondja leszel, nem az enyém. Az ő feladata lesz, hogy kordában tartson, és sok szerencsét kívánok neki ehhez. De most még az én házamban laksz, és úgy fogod elhagyni ezt a helyet, ahogy az egy Fitzalan lányhoz illik!

– Ezt mégis hogy érted? Mit csináljak a hajammal? Borotváljam le?

Apám rám vicsorgott. Igen, a szó szoros értelmében vicsorgott, mintha meg akarna harapni. De talán csak a fogát csikorgatta.

– Nem, Imogen, nem így értettem, és ezt te is pontosan tudod – közölte kimérten. – Valami azt súgja, hogy abban reménykedsz, ez a házasság a szabadulást és a függetlenséget jelenti számodra. Nos, ki kell hogy ábrándítsalak. A férjed tökéletes engedelmességet vár el tőled minden tekintetben. – Most egyszerre mosoly derítette fel az arcát, és ez tényleg ijesztő volt. – Dos Santos született macsó, durva és goromba alak, aki ha másként nem megy, nyers erővel oldja meg a konfliktusokat. Szóval nem fog habozni letörni a szarvadat. Az a gyanúm, hogy idővel megtanulod fékezni a nyelved. ... Na, mi az? Most nincs semmi válaszod? Talán a torkodon akadt a szó? – csúfolódott az apám. – De hiába leszel mostantól szerény és csöndes, magadon már nem segíthetsz. Az esküvő eldöntött tény. Most pedig szépen visszatérsz a szobádba – folytatta diadalmasan. – De ne hidd, hogy az esküvőig magadra hagylak a kedvenc könyveiddel. Holnap reggel beküldöm hozzád a nővéred komornáját, hogy rendbe hozza a külsődet, frizurát csináljon, kisminkeljen. Legalább az esküvő napján nézz úgy ki, mint egy igazi Fitzalan. Hogy kivételesen ne hozz szégyent a családra...

– De apám... – nyöszörögtem.

– Egy szót sem akarok hallani! Nem is értem, hogy lehet nekem ilyen lányom... Ilyen nemtörődöm, ilyen hanyag, aki fittyet hány a származásából fakadó kötelezettségeire... Mert még ha a hajadtól eltekintünk, akkor is, hogy nézel ki? Fontos vendégeink vannak, akik számára a nevünk egyet jelent az eleganciával, a bájjal és az igényességgel. Ehhez képest te... – fitymálóan végigmért

– olyan közönséges vagy, mint a leendő férjed!

Éreztem, hogy szerinte ez a létező legnagyobb sértés, amit csak a fejemhez vághat. Aztán rám parancsolt:

– Most pedig tűnés a szobádba! Holnap, miután kikupáltak, találkozunk.

– Igen, apám – feleltem kellő alázattal.

Megragadta a karomat, méghozzá igen erősen, de nem szisszentem fel, és nem is tiltakoztam.

– Kevesebb mint egy napod van hátra a házamban – sziszegte az arcomba. – Szóval már tényleg nem sokáig kell kibírnod, hogy tisztességesen viselkedj. Óva intelek tőle, hogy megpróbálj nekem keresztbe tenni, vagy szégyent hozni a fejemre. Mert akkor nem fogok kesztyűs kézzel bánni veled. Ne feledd, hogy a házassághoz nem kell más, csak a puszta jelenléted. Az sem érdekel, ha nem tudsz megállni a lábodon, vagy ha elmegy a hangod. A pap majd azt mondja, hogy hallotta az igent.

Azzal undorodó arccal eleresztett, majd sarkon fordult és távozott.

Tudtam, hogy komolyan gondolja a fenyegetéseit. Szükség esetén kerekesszékekben vagy hordágyon is odavitetett volna az oltár elé, és az illusztris vendégeket a legkevésbé sem zavarta volna ez a tény. Az érzéseim nem számítottak volna többet, mint egy árverésre bocsátott díjnyertes marha érzései.

Még sokáig a karomon éreztem apám ujjainak szorítását. Elég érzékeny a bőröm, szóval valószínűleg bekékül, gondoltam. Lehajtott fejjel somfordáltam vissza a szobámba, szememben a harag és a csalódottság könnyeivel.

De annak ellenére, hogy apám meg akart ijeszteni, nem éppen úgy sült el a kis akciója, mint remélte.

Mert bár valóban tartottam híres-hírhedt jövődöbelimtől, egyvalamiben egészen biztos voltam. Akármilyen rettenetes ember is Javier, attól a szörnyetegtől, akit most készülök elhagyni, sokkal különb.

Szóval lehet, hogy sosem leszek igazán szabad, de apámtól megszabadulok, annyi szent. Az sem baj, ha ennek egy kellemetlen délelőtt lesz az ára, amikor avatott kezek tökéletes Fitzalan menyasszonyt faragnak belőlem, hogy apám végre büszke lehessen rám.

4. FEJEZET

Javier

Nem lepett meg különösebben, hogy szende menyasszonyom nem jelent meg az esti koktélpartin, amit Dermot Fitzalan az esküvő alkalmából rendezett.

Az egybekelésünk nem volt nyilvános esemény, nem tudósítottak róla a pletykalapok. Egyszerű szerződéskötés volt, melynek kapcsán senkinek nem jutott eszébe kikérni Imogen véleményét. Komoly összeget fizettem azért, hogy a Fitzalanek kapcsolatai révén felvételt nyerjek a legelőkelőbb körökbe. Ez volt az a bizonyos pont az i-n.

– Hol a családja, Dos Santos? – kérdezte az egyik meghívott dögkeselyű, egy vén hülye, akinek annyi címe volt, mint égen a csillag, mégsem fogta fel, hogy a testi épségét veszélyezteti, ha velem kötözködik. – Milyen ember az, aki egyedül jön a saját esküvőjére?

– Olyan, aki a helyén tud kezelni egy üzleti megállapodást – feleltem. – Nem látom be, miért kellene egy szerződéskötéshez magammal cipelnem a rokonaimat.

Azzal sarkon fordultam és faképnél hagytam, míg ő kényszeredetten heherészett.

Rájöttem, hogy a vacsora még rémesebb lesz, mint ez az állófogadás. Fitzalannek alighanem csak az volt a célja az egészszel, hogy megcsodáltassa a vendégeivel a kastélyát és a sok kincset, amit a felmenői harácsolnak össze. Mindenekelőtt én voltam az, akinek ámulnia kellett volna.

De nem tettem. Egyre a menyasszonyom járt a fejemben. A dacos kis vörös, aki óriási meglepetést okozott nekem ma délután. Pedig elég ritkán fordul elő, hogy valakinek sikerül meglepnie. És még ritkábban, hogy nőnemű az illető. A legtöbb nő, aki a közelembe került, a pénzemre utazott, cserébe önként és dalolva kínálták fel a testüket. Én meg bolond lettem volna, ha nem fogadom el ezt a nagyvonalú ajándékot, hogy aztán néhány nappal később már ne is emlékezek rájuk.

Mindig is tudtam, hogy kizárólag olyan nőket veszek el, aki meg tudja adni a gyermekeimnek, amit én nem: a kifogástalan származást. Ettől függetlenül örömmel éltem az adódó lehetőségekkel. Igencsak forróvérű vagyok, ami abból is látszik, hogy még egy finnyás arisztokratákkal teli teremben is képes vagyok a szexre gondolni. Meg a menyasszonyomra, akiről azt hittem, hogy egy félenk, unalmas, prüd szűz, és rám se mer majd nézni.

A csodálkozásom olyan nagy volt, hogy még most sem tudtam napirendre térni fölötte. Azt sem tudtam eldönteni, örülnöm kellene-e ennek, vagy inkább aggódnom miatta. Az ablakhoz léptem, és míg a whiskymet kortyolgattam, kinéztem a kertbe.

A jelenlévőkre gondoltam, a sok előkelőségre, akiknek soha a kisujjukat sem kellett megmozdítaniuk semmiért, mert beleszülettek a nagy vagyonba, és a címeiket is örökölték. Én voltam itt az egyetlen, aki a maga erejéből lett valaki.

Amikor megfordultam, megpillantottam Celeste-et a zombi karján, akit helyettem választott, és aki őgrófnévá tette. Vártam az érzésre, ami korábban mindig elfogott, amikor megláttam, és amit őrzöngő vágynak gondoltam egykor.

Ma már tisztában voltam vele, hogy tévedtem. Nem igazi testi szenvedély volt, inkább birtoklási vágy. Úgy akartam őt, mint egy luxusautót vagy egy szép házat. Celeste lett volna a gyűjteményem legfőbb dísz. Ő koronázhatta volna meg az életművemet.

És most még erre az érzésre is hiába vártam, mert nem jött. Vajon azért, mert eltelt több mint tíz év? Vagy mert időközben kiderült, micsoda hideg, számító bestia ez a nő? Esetleg mert ma délután kaptam egy kis kóstolót valamiből, ami sokkal kívánatosabb volt számomra, mint ez az álnok kígyó?

Nem tudtam volna megmondani. Csupán abban voltam biztos, hogy máris halálra unom itt magam.

Az ilyen összejövetelek a világ minden pontján ugyanolyanok. Ugyanarról szólnak. A farokméregetésről, arról, ki a nagyobb, ki az erősebb. Azon a környéken, ahol felnőttem, a férfiak

lényegesen durvább módszerekkel döntenek el, ki a főnök, de alapjában itt is ugyanúgy zajlott a dolog, csak egy kicsit finomabban. Ez a felismerés segített hozzá az első milliómhoz...

Most egyre Imogenen járt az eszem. A piros ajkán, mely édes volt, mint a frissen szedett szamóca, és azon, milyen forró és nedves volt, amikor kézzel kielégítettem. Tisztán emlékeztem az arckifejezésére közben – nem csoda, ha Celeste kiment a fejemből.

Aztán egyszer csak arra eszméltem, hogy ott áll előttem. Sokatmondón rám mosolygott, mintha lenne egy mocskos kis titkunk. Mintha tegnapelőtt találkoztunk volna utoljára, nem több mint egy évtizede. És mintha nem játszott volna el, hogy megszakad a szíve, amikor megfenyegettem az apját, miután ő kikoszarozott.

Mindhármunk helyett szégyelltem magam azért a jelenetért.

– Na, milyen érzés? – kérdezte rekedtes, érzéki hangon, mely oly kevésbé illett hűvös, tökéletes lényéhez.

– Ez most komoly? Azt hiszed, beveszem, hogy érdekelnek az érzéseim? – kérdeztem vissza egykedvűen, mire Celeste gyöngyözően felkacagott, mintha valami ellenállhatatlanul vicceset mondtam volna.

– Ugyan, ne butáskodj, Javier!

– Biztosíthatlak, hogy még soha életemben nem butáskodtam, és nincs okom rá, hogy éppen most változtassak a szokásaimon.

– Hiszen te is ismered ezt a játékot, amit udvarias társalgásnak hívnak – folytatta, és sikerült elérnie, hogy egyszerre tűnt könnyednek és bizalmasnak. – Tudod, hogy vannak íratlan szabályai, amiket tiszteletben kell tartani. Ennek jegyében kötelességem gratulálni a házasságodhoz. Ahhoz, hogy elveszed szegény kis Imogent. Okos húzás volt kivárni, hiszen így feltűnés nélkül a tiéd lehet, amire valójában vágysz.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz – mondtam, ő azonban zavartalanul folytatta.

– Tudod, az olyan makulátlan családfával rendelkező férfiaknak, mint a férjem, csak az számít, hogy legyenek vér szerinti örökösei, akiknek a származását senki nem kérdőjelezheti meg. Ezt megkapta tőlem, szóval semmi oka rá, hogy azon aggódjon, mivel töltöm az időmet a jövőben.

Célzatosan elmosolyodott, de én olyan haragosan meredtem rá, hogy hamar lehervadt az ajkáról a mosoly.

– Csak nem képzeled, hogy miattad jöttem vissza? – vágtam oda megvetően. – Tévedsz, Celeste, a kisujjamat sem mozdítanám annak érdekében, hogy a közeledbe kerüljek. Kizárólag a Fitzalan név miatt jöttem vissza. Az előkelő családod miatt, mely évszázadokon át Franciaország krémjéhez tartozott. Engem kizárólag a vérvonal érdekel, Celeste. Te abban a pillanatban meghaltál számomra, amikor sok-sok éve meghoztad a döntésed.

A szemében csak egy pillanatig láttam elbizonytalanodást, a következő pillanatban már nevetett. Ugyanazzal a gúnyos nevetéssel, ami hosszú ideig kísértett, miután akkor régen elhagytam ezt a házat.

– Látom, túl büszke vagy ahhoz, hogy elismerd, mit is akarsz tőlem. De nem baj. Mindketten tudjuk az igazságot – búgta a fülembe egészen közről, aztán rám kacsintott, és már ott sem volt.

Amikor bejelentették, hogy bemehetünk a díszterembe, mert kezdődik a vacsora, szóltam Fitzalannek, hogy lemondok a megtiszteltetésről.

– Azt hiszem, mindenki számára kellemesebb lesz, ha nem velem kell beszélgetniük, hanem kedvükre kibeszélhetnek a hátam mögött – mondtam, majd a választ meg sem várva sarkon fordultam, és elhagytam az állófogadás helyszínét.

Sokáig kószáltam minden különösebb cél nélkül a hatalmas, ódon kastélyban, és közben Imogenre gondoltam, arra, mennyire különbözik az apjától és a nővérétől.

Ami azt illeti, én is eléggé kilógtam a saját családomból. Anyám sosem értett meg engem, és ez máig nem változott. Sőt amiatt, amit elértem, azt hiszem, valamiféle gyanakvással tekint rám. Ugyanakkor igyekszik megfelelni a kívánságaimnak, már csak a havi apanázs miatt is, amit kap tőlem. Ugyanis szigorú feltételhez kötöttem a támogatás folyósítását: teljesen szakítania kellett a régi életmódjával, fel kellett hagynia az italozással és a kábítószerrel. Ugyanez a hűgaimra is

vonatkozott.

A lepukkant környékről, ahol laktak, csak azután voltak hajlandóak elköltözni, hogy apámat, aki továbbra is dílerkedett – és emiatt teljesen megszakítottam vele a kapcsolatot –, lelőtte az egyik vetélytársa, aki ugyanabban a kerületben terítette a kábítószert.

Apám egy szörnyeteg volt, minden elképzelhető módon kihasználta és bántalmazott minket. Még csak nem is a verések vagy a szóbeli szidalmak voltak a legrosszabbak. Anyámat is, és minket is a bűntársaivá tett, a drogfutárai lettünk, annyira féltünk tőle.

Anyám és a húgaim tehát szakítottak ezzel az életmóddal, mert a jólét jobban tetszett nekik, mint az a posvány, ahonnan kiemeltem őket. A posvány, ahonnan a hajamnál fogva húztam ki magam, miközben ők inkább akadályoztak, semmint segítettek.

Hát igen, ők az én családom. Csoda, hogy nem hoztam őket magammal ide, ahol minden egyes résztvevő arra várt, mikor alázhat meg, mikor találhatja el egy gyöngé pontomat?

Miközben felfedeztem a házat, eljutottam a könyvtárba, melyet üvegcupola borított. A jókora teremben négy-öt méter magas könyvespolcok sorakoztak a falak mentén, tele olyan művekkel, amelyeket még életemben nem láttam, sőt nem is hallottam róluk.

Sajnos nem vagyok valami művelt. Sosem volt időm, hogy elmélyedjek az olvasmányaimban, de világeletemben tele voltam tudásszomjival. Voltak idők, amikor öltni tudtam volna azért, hogy egyszer eljuthassak egy ilyen pompás könyvtárba, és elolvashassak olyan könyveket, amelyeket az ilyen Dermot Fitzalan-félék fitymálva lapozgatnak és löknek félre előkelő magániskolákban folytatott tanulmányaik során.

Ez a hely valóságos palota volt azokhoz az iskolai és külvárosi könyvtárakhoz képest, amikben gyerekkoromban megfordultam. Áhítással kihúztam egy igen régi kötetet az egyik polcra, majd visszatettem, és a terem közepén lévő fényesre polírozott asztalok egyikéhez léptem, melyen három könyvoszlop magasodott. Az egyik kupacban, mint kiderült, regények sorakoztak, a következőben életrajzok több nyelven, a harmadikban pedig verseskötetek.

– Segíthetek, uram? – kérdezte meg alázatosan egy alkalmazott.

– Nem, köszönöm, csak nézelődöm. Miért vannak ide kirakva ezek a könyvek?

– Miss Imogen választotta ki őket. Ezeket akarja magával vinni, amikor elköltözik innen.

Amikor velem jön, és kezdetét veszi az új élete.

Az alkalmazott, látva, hogy nincs rá szükség, nem sokkal később magamra hagyott. Nekem is az volt a szándékom, hogy visszavonulok, hiszen dolgom volt még, de egyszerűen nem tudtam szabadulni innen. Imogen kedvenc könyveit néztem, és eszembe jutott ő maga, ez a vörös hajkoronájú, nőnemű Don Quijote, aki bátran szembeszáll a szélmalomokkal...

Ha Celeste-et vettem volna el, ő biztosan nem egy nagy bőrrönd könyvvel állít be hozzám. Ő aligha töltött saját jószántából akár egy percet is ebben a könyvtárban. Bezzeg Imogennek alighanem ez a kedvenc helye...

Sejtelmem sem volt, mi okból, de ez a gondolat újra felizgatott.

Elvettem a legfelső verseskötetet, és belelapoztam. Magától kinyílt az egyik oldalon, ahol alá is volt húzva néhány sor kék tintával.

„Ha úgy érzed, valahol nincsen számodra hely, ne feledd: mindig változtathatsz az életeden.”

Nyilván Imogennek fontos volt ez az idézet.

Összecsuktam a könyvet. Az örömteli izgalom, ami az imént elárasztott, még mindig érezte a hatását.

Amikor nem sokkal később elindultam a lakosztályom felé, arra gondoltam, hogy az öreg Fitzalannal kötött alkum sokkal jobban sült el, mint gondoltam. Fitzalan lányt akartam elvenni, és én mindig megkapom, amit akarok. Tíz évig tartott, míg Dermot Fitzalan meghajolt az akaratom előtt, de megérte kitartani.

Azt hittem, csak egy kékvérű feleséget kapok, a gyerekeim pedig egy tizenkettedik századig visszavezethető családfát, valamint bejárást a legjobb társaságba.

Ehhez képest megkaptam Imogent is, aki meglepő módon sokkal jobban érdekelt, mint eddig

bármilyen nő ezen a világon.